

— Двѣ други жертвы минѣхъ мълчешкомъ, послѣдова Жозѣ спокойно. Тѣ прислѣпвахъ тихо като сѣнки излѣзли изъ гроба. Строшенитѣ имъ отъ мѣкитѣ членове едвагы поддържахъ за да идѣтъ на смъртъ. Павлина гы броеше една по една, като прегледваше лицето на сѣка и мѣчена отъ невѣзѣстность, защото не знаеше да ли трѣбаше да са надѣе или да са бои, ако и да имаше обѣщаніето на Арбуеза. Шестіето слѣдоваше. Павлина изброй и дванадесетата жертва. Тогази голѣмо постенванье изду гърдытѣ ѳ, тя вдѣхваше въздуха съ жѣдность, като че са махнѣ голѣмъ товаръ отъ сърцето ѳ, и малко останѣ да са обладае отъ неударима радость. Но гутаки нѣколко раскрячи слѣдъ дванадесетия осѣденъ са поєви едно привиденіе, блѣдножѣлтно, на което тѣлескитѣ членове бѣхъ строшени отъ мѣкитѣ. Двама свещенницы и двама сбирове го поддържахъ, като му помагахъ да са влачи кѣмъ смъртъта. Този осѣденъ едва двацетъ годишенъ, бѣ толкози измѣченъ, што мускулытѣ на лицего му бѣхъ са обтегнали и измѣнили като на старецъ. Лицето и странитѣ му бѣхъ покриты отъ брѣчки, и голѣмытѣ му очи, копто пламтѣхъ поєрѣдъ широки трапцины, станѣлы отъ болезнены страданія, странно нѣвакъ са искрѣхъ, като пламѣкъ на лампа готова да угасне. Този момѣкъ бѣ са толкозъ измѣнилъ, што Павлина не можи да го познае. Но той като видѣ двицата, която обѣщаше, протегнѣ изсѣхнѣлытѣ си и строшени рѣцѣ, и тогасъ само очытѣ му изразихъ ясна мысль, чувство на болѣть и на любовь жива и раздирающа.

— Павлино! Павлино! пошепнѣ, бѣднѣйтѣ съ умирающъ гласъ, и паднѣ вѣѣпень на рѣцѣтѣ на собира който го подпираше.

Викъ отчаянъ я лють искочи изъ гърдытѣ на Павлина. Тя скочи да са впусне кѣмъ осѣденя, но сбироветѣ са хвърлихъ между нея и него, и тя неможи да премине